

לזרוק את המצרים לכל הרוחות! כך רוצה עליזה מוטולה, 17, פקידה. היא מרי ויחה 100 ל"י לחודש, תרמה הפעם 11 ל"י. בשביל דברים כל כך חשובים כמו נשק ל צבא אפשר לוותר על הרבה דברים חשובים.

הילד משה יששכרוב (ימין) הוא בן שש וחצי שנה. לפני שבוע שמע מפי חבריו בבית הספר כי בכספי ילדים אפשר לקנות נשק. הוא פתח את קופתו, הוציא ממנה תשע ל"י, שאל את אביו איפה קונים נשק לחיילים.

סלימה יצחק באה מפתח תקווה כדי למי סור את תרומתה: אגרת חוב של 200 ל"י. היא כבר שילמה 160 ל"י, חסרים עוד ארבעה תשלומים כדי שתגיע לשווייה המלא.

הוא רצה סוודר. במשפחה רגילה אין זו בעייה: האב מקצה כמה לירות מתקציב המשפחה. אולם במשפחתו של עוזי חיון הקטן (6) אין הכסף מצוי בשפע. לכן אסף פרוטות בקופת פח פשוטה. לפתע שמע ברדיו כי ילדים תורמים את חסכוניהם. "אילו היה לי מספיק כסף בשביל לקנות סנק", אמר לאמו, הייתי נותן אותו. אבל אני מתבייש. יש לי רק שתי לירות בקופה. הוריו הסבירו לו שגם שתי לירות עוזרות. הוא הופיע במשרד הבטחון, הגיש את קופתו לקופאי: "קח לי, אמר לו, זה בשביל חלק קטן של סנק". חבריו של עוזי לבית הספר העריכו במיוחד את הקרבן הגדול שהביא למדינה, החליטו להגיש לו סוודר כמתנה לחורף.

התשובה, "נקבל אותו ברצון. אולם אין לנו יכולים לתת חסות לנשפי ריקודים." הוא יצא משם כעבור חצי שעה, מהרהר בכובד ראש כיצד אפשר לגייס את החברה הסלוגנית ליום-יומיים של עבודה מיוחדת, שתמורתה תוקדש לקרן המגן.

כבר שהיו עניים

א כולם באו וסיפרו על עצמם. רבים שלחו את תרומתם בעילום שם. לירות, דולרים, טבעות זהב — אפילו רובלים רוי סיים שהוצאו מהמתווז לפני 30 שנה. הם באו מפינות שונות בארץ, מכל העדות והי גלויות. דבר אחד ציין אותם: ככל שהיו עניים יותר, תרמו ביד רחבה יותר. לא בציקים ולא באמצעות בנקים, כי אם בפרוטותיהם המעטות והיקרות התייצבו אנשי הגודו האלמוני במיסדר האילים מאחרי לוחמי החזית.

גימלתי החודשית. זה קצת יחסר לי, אבל אין דבר.

אני עוד אשוב!

מר פרנקים, תושבת תל-אביב, היא עיוורת בשתי עיניה. כשהיא נשענת על מקל ומזדרכת עלידי כלבה נכנסה למשרד הבטחון, הניחה סיכת זהב על השלחן. "נשק ליהודים היה תמיד קרוב ללבי. כל עוד אין שלום, חייבת כל אשה לתת את כל מה שיש לה למען בטחון עמה." כעבור יומיים שבה, הניחה 25 ל"י במזוו מניח על השולחן. "הרי היית כבר פעם אחת כאן", קרא לענמתה מישהו. "כן, הייתה בשקט, אני עוד אשוב. הכלב כבר מכיר את הדרך." חנן בחבוט (17) בקש אישור לערוך נשף ריקודים לחברה הסלוגנית שלו ואת ההכנסות להקדיש לקרן המגן. "אם הביא כסף", היתה

על י

ההשאר מקופח: ה' לאיצר שאר המשפחה.

החובה, לא שינאה

תרומות נכנסה קבוצה תלמידים, נציגי בית ועלה. אתם בא מורם, דד הבטחון בו צויין הנמנים דחקא על של תושבי העיר, אספו 18 ל"י. מכססם הם, הסביר מי להם שאין להסריד הם כספים. רק מה ש לוותר עליהם. וזנה על יחסי הציבור יצא להודות לילדים. להם, שהנשק דרוש שונאים מישהו. אנתנו הבים את המולדת.

מזה עונה עוזי

אב שכונת מכבי החד הביא 110 ל"י. מחיר ו גם בקשה מיוחדת: שמו של בנו עמיקם, זית המדינה. לירות. "אגב", שאל,

הפקיד. עשר לירות. היתה ככה, או שלבחרים

כוש מכנסים אפורים מכיסו המישה שט" שם לא חשוב, אמר. אחר הסביר: "אני ש באוניברסיטה. זוהי

זה יפה כהן ומיירה י לקרן המגן. קובעת נקריב הכל למענתי